

ЗМЕСТ

Уводзіны.....	13
Глава 1. Гістарыяграфічны і крыніцавы аналіз праблемы	16
1.1. Гістарыяграфія.....	16
1.2. Крыніцы.....	52
Глава 2. Выхаваўча-адукацыйны працэс як накірунак дзейнасці чалавецтва	61
2.1. Спецыфіка выхаваўча-адукацыйнага працэсу ў гісторыі	61
2.2. Перыядызацыя эвалюцыі выхаваўча-адукацыйнага працэсу (старажытнасць і сярэднявечча).....	75
2.3. Умовы ўзнікнення найстаражытнейшых форм выхаваўча-адукацыйнай практыкі	88
Глава 3. Зараджэнне выхаваўча-адукацыйнай практыкі на беларускіх землях.....	105
3.1. Праблема адліку старажытнасці выхаваўча-адукацыйнага працэсу.....	105
3.2. Полава-узроставае самаасэнсаванне як фактар зараджэння выхаваўча-адукацыйнай практыкі	113
3.3. Дзеці ў першабытным грамадстве (з'яўленне ініцыяцый).....	128
3.4. Храналогія зараджэння і станаўлення (генезісу) выхаваўча-адукацыйнага працэсу.....	139
Глава 4. Падрыхтоўка дзяцей у эпоху родавага ладу на тэрыторыі Беларусі.....	145
4.1. Выхаваўча-адукацыйны працэс ранняга родавага грамадства	145
4.2. Арганізацыі мужчын у матрыярхальным перыядзе перадачы вопыту	165
4.3. Структуры кіравання ініцыяцыйнай дзейнасцю і іх палітычныя функцыі.....	170

4.4. «Гамераўскія» саюзы як анахранізм, ілюстратар магчымасці падобных з'яў у гісторыі Беларусі	180
---	-----

Глава 5. Выхаваўча-адукацыйны працэс раннясярэднявечнага грамадства (VI – канец X ст.).....	190
5.1. Змест выхаваўча-адукацыйнага працэсу дахрысціянскай Беларусі	190
5.2. Формы перадачы грамадскага вопыту дзецям у дахрысціянскі перыяд	231
Глава 6. Пераход да хрысціянскага выхаваўча-адукацыйнага працэсу	253
6.1. Візантыйская мадэль «школа – царква – дзяржава» як правобраз арганізацыі выхаваўча-адукацыйнай практыкі ў летапісных княствах усходняеўрапейскага рэгіёну	253
6.2. Умовы станаўлення выхаваўча-адукацыйнага працэсу эпохі сярэднявечча ў Заходняй Еўропе	270
6.3. Жрэцтва ў выхаванні і палітычным жыцці насельніцтва Беларусі (VI–XI стст.).....	283
Заклучэнне	294
Літаратура і крыніцы	302